

КОЙ МИ ВЗЕ СИРЕНЦЕТО?!

Спенсър Джонсън

Превод: Веселин Лаптев

И най-добрите планове на мишките и хората често се объркват.

Робърт Бърнс

Животът не е прав и светъл коридор, по който да минаваме свободно и без пречки, а заплетен лабиринт от проходи, сред които трябва да откриваме своя верен път дори когато се случи да се озовем в сляпа улица и се чувстваме объркани и изгубени. Но имаме ли вяра, продължим ли да търсим - Бог неизменно ще отвори врата и за нас. Може би някоя, за която ние самите никога не сме мислили, но врата ще се отвори - и ще се окаже, че тя е добра за нас.

Арчибалд Кронин

Героите на притчата – черти от нашата самоличност

Простото и сложното

Четиримата въображаеми герои на тази малка притча – мишоците Остроносско и Бързобежко, и дребосъчетата Колебливко и Разсъдливко – са метафора на простите и сложни черти от самоличността на всяко човешко същество, независимо от неговите възраст, пол, раса или националност.

Понякога всеки от нас постъпва като Остроноско, който отрано надушва промяната, или като Бързобежко, който е готов на секундата да се впусне в действие, или като Колебливко, който отрича и се съпротивлява на промяната, тъй като се опасява, че тя ще доведе до нещо лошо, или като Разсъдливко, който се учи да се адаптира навреме, когато вижда, че промяната води до нещо по-добро! Независимо коя черта от своята самоличност използваме, всички ние, хората споделяме нещо общо: необходимостта да откриваме своя път в лабиринта на живота и да преуспяваме в съвременния свят на бързи и често неочаквани промени.

*Историята на тази притча, разказана от Кенет Бланчард,
доктор на философските науки*

Истински се вълнувам да ви разкажа историята на притчата, „Кой ми взе Сиренцето?!“, защото това означава, че книгата вече е написана и е на разположение на всички нас - да я четем, да се забавляваме, да си вадим поуки от нея и да я споделяме с други хора. А това е нещо, което горещо желяех да стане още откакто преди много години за първи път чух Спенсър Джонсън да разказва своята страхотна „сиренарска“ история - доста преди да напишем заедно с него „Едноминутен мениджър“.

Спомням си, че тогава си помислих колко чудесна е тази малка притча и колко полезна би била тя за мен в по-нататъшния ми живот.

„Кой ми взе Сиренцето?!“ е историята за една промяна, настъпила в Лабиринта, където четирима забавни героя търсят своето „Сиренце“ - метафора за онова, което всеки от нас иска да има в живота си, независимо дали ще е добра работа, щастлива любов, сплотено семейство, много пари, голяма къща, свобода, здраве, признание, духовен мир или дори само възможност да упражнява някакъв спорт, като тичане или голф, например.

Всеки от нас си има своя собствена представа за „Сиренцето“. И всички ние търсим ревностно своето „Сиренце“, защото вярваме, че то ще ни направи щастливи. А в случай, че го намерим, често се привързваме силно и трайно към него. Ако ли пък го изгубим, или ако то ни бъде отнето, това може да ни подейства безкрайно потискащо и травмиращо.

Лабиринтът от притчата е метафора на мястото, където търсим своето „Сиренце“ - там, където работим; в общността, в която живеем; или в междуличностните връзки и взаимоотношения в нашия живот.

Разказвам „сиренарската“ история, която ви предстои да прочетете, навсякъде по света, където изнасям лекции, и неведнъж ми се е случвало впоследствие да научавам от различни хора колко много им е помогнала тя, за да се справят с промените и с предизвикателствата в техния живот.

Ако щете вярвайте, но на тази малка притча се дължат спасени кариери, бракове, дори човешки живот!

Един от многото напълно реални и достоверни примери е Чарли Джонс - високоуважаван водещ на спортна програма по американската национална телевизия, който признава, че притчата „Кой ми взе Сиренцето?!“ е спасила кариерата му. Колкото и специфична и „по-особена“ на пръв поглед да ви се струва неговата работа на телевизионен водещ, знайте, че поуките, които той е извлякъл от тази малка притча, могат да бъдат от полза и за всеки друг.

Ето неговата история:

Чарли се трудил здраво и свършил добра работа за отразяването по телевизията на състезанията по лека атлетика по време на Олимпийските игри. Ето защо бил изненадан и огорчен, когато шефът му съобщил, че за следващата Олимпиада е отстранен от това предаване и е прехвърлен към плуването и скоковете във вода.

Тъй като не познавал добре тези спортове, Чарли бил не само разочарован, но и силно притеснен. Имал чувството, че не оценяват дотогавашната му работа и изявиите му в професията и това го ядосвало. Смятал, че не постъпват справедливо спрямо него. Постепенно гневът и огорчението му взели да се пренасят върху всичко, което вършел - както в службата, така и в личния му живот.

После обаче Чарли прочел „Кой ми взе Сиренцето?“

Тази малка притча му помогнала да погледне на станалото откъм комичната му страна, да види собствените си грешки и да промени мисловната си нагласа. Осъзнал, че неговият шеф просто му бил „взел Сиренцето“. Така че - вместо да продължава да се ядосва, тюхка и окайва - Чарли решил да се адаптира към промяната и да следва новия си път. Разучил двата непознати за него спорта и междувремежно забелязал, че новите изживявания, които те привнесли в живота му, го карат да се чувства някак по-млад и по-дръзновен.

Не след дълго шефът на Чарли също оценил новото му отношение към света и ентузиазма, с който работел. И започнал да му поверява все по-интересни и по-отговорни предавания. Чарли се радвал на много по-голям успех, отколкото преди, прочул се и работата му получила толкова високо признание, че не след дълго името му било гравирано на паметна плоча в почетната „Зала на славата“ на професионалния футбол, в къта, отреден за телевизионни водещи на спортни емисии. И това е само една от големия брой достоверни житейски истории, които съм чул, за изключително благотворното влияние на тази малка притча върху много хора, усетили нейното положително въздействие както в професионалния, така и в личния

си живот. Лично аз съм толкова дълбоко убеден в силата на притчата „Кой ми взе Сиренцето?!“, че неотдавна раздадох по един екземпляр от сигналното издание на книгата на всеки от хората, които работят в нашата фирма (а това са над двеста души). Защо го направих ли? Защото както и всяка друга фирма, която иска не само да оцелява, но и да бъде конкурентноспособна и да просперира. „Бланчард Трейнинг & Дивелъпмънт Къмпани“ постоянно се сблъсква с различни промени. Някой непрекъснато ни откъква „Сиренцето“. И докато в миналото фирмите гледаха да привличат на работа предимно лоялни служители, днес всички ние имаме нужда най-вече от „подвижни“ личности - от хора с гъвкаво мислене, способни бързо да се адаптират и да се променят съобразно все по-новите и по-различни изисквания на живота и които да не са сковани от постулата на „тук това се прави така“.

И все пак, както сами знаете, да живеем в неспокойни времена, когато всичко - както в професионалната сфера, така и в живота като цяло - се променя непрекъснато и често неочаквано, предизвиква доста силен стрес. А той може да бъде наистина съсипващ, ако човек не се научи да възприема промяната по начин, който да му помага да я разбере и да се адаптира към нея. Тоест ако не познава „сиренарската“ история. Когато споменах на хората от нашата фирма за притчата „Кой ми взе Сиренцето?!“ и после им дадох по един екземпляр, за да я прочетат, в работата ни веднага се усети, и то напълно осезаемо, как те започнаха постепенно да се освобождават от натрупаната в тях отрицателна енергия. Служителите от различните отдели идваха един след друг да ми благодарят за книгата и ми казваха, че веднага са усетили полза от нея, защото тя им помогнала да видят в по-различна светлина промените, които наставаха в нашата фирма. И, вярвайте ми, макар прочитането на тази малка притча да отнема съвсем кратко време, тя може да окаже изключително дълбоко и трайно въздействие върху целия ви живот. Разгръщайки страниците на книгата, ще откриете три раздела. В първия - „Сбирката в Чикаго“ - група бивши съученици се срещат по случай годишнина от завършването на випуска им и споделят какви промени са настъпили в живота им и как са се опитали да се справят с тях. Във втория раздел е разказана самата притча „Кой ми взе Сиренцето?!“, която всъщност е и ядрото на книгата. В третия раздел - „Дискусията“ - съучениците от сбирката в Чикаго обсъждат как са възприели тази малка притча, какво според тях е нейното значение, какви поуки са си извлекли от нея и как възнамеряват да ги приложат в своята работа и в живота си като цяло. Някои читатели на сигналното издание на тази книга споделят, че са предпочели да спрат след края на притчата и да не четат третия раздел, а самостоятелно да тълкуват нейното значение, съобразно собствените си разбирания и

житейски опит. Други пък казват, че „Дискусията“ им е харесала, защото е стимулирала мисълта им и ги е подтикнала да потърсят начини да приложат извлечените от притчата поуки към някаква тровеща живота им конкретна ситуация. Във всеки случай, надявам се, че винаги, когато препрочитате „Кой ми взе Сиренцето?!“ - аз лично го правя всеки път, щом се усетя затормозен или притеснен, - ще откривате по нещо ново и полезно, което ще ви помага да се справяте с промяната и ще ви носи успех, независимо какво подразбирате под „успех“. Надявам се, че ще се забавлявате с читателските си находки и ви го пожелавам от все сърце. И запомнете: Винаги следвайте „Сиренцето“!

Сбирката в Чикаго

Една слънчева неделя в Чикаго неколцина бивши съученици и някогашни приятели се събраха за обяд, след като предната вечер, след дългогодишна раздяла, се бяха видели на годишнина на випуска си. Искаше им се да узнаят повечко подробности за случилото се в живота на всеки от тях. Към края на вкусния обяд, и след солидна доза закачки и майтапи, те потънаха в интересен разговор. Анджела, която навремето беше една от най-популярните личности в класа, каза:

- Животът ми се обърна доста по-различно от онова, което си представях, че ще бъде, когато бяхме в училище. Маса неща се промениха.

- Определено! - възкликна с огорчение Натан.

За него знаеха, че след завършването на гимназията се беше включил във фамилияния бизнес на семейството си, който откакто се помнеха си беше все един и същ, непроменлива величина в живота на местната общност. Така че всички бяха безкрайно изненадани от възклицанието му и още повече от последвалия въпрос на Натан:

- Дали някой от вас може да ми каже защо ние, хората, така упорито не искаме да се променим, въпреки че всичко наоколо ни се променя?

Карлос се обади:

- Е, предполагам, че се съпротивляваме на промяната, защото всъщност ни е страх от нея.

- Господи, Карлос, та ти беше капитан на футболния отбор! - възкликна Джесика. - Никога не съм мислила, че е възможно точно ти да говориш за страх! Останалите се разсмяха, изведнъж осъзнали, че независимо с какво се занимават – дали с домакинска работа или с управление на фирми, - всички изпитват едни и същи емоции. Като се поразговориха, стана ясно, че през изминалите години всеки се бе сблъсквал с неочаквани промени в живота си. И че всеки бе опитвал да ги преодолее – но май доста неуспешно. Повечето си признаха, че не знаят добър подход за справяне с промените.

А после Майкъл каза:

- *Аз също се страхувах от промяната. Всеки път когато в бизнеса ни настъпеше някоя голяма промяна, просто не знаехме какво да правим. Беше ни трудно да се приспособяваме към промените, затова предпочитахме да си караме по старому. Но губехме все повече и повече. И това продължи, докато не чух една забавна историйка, която промени всичко.*

- *Как така „промени всичко“? - попита Натан.*

- *Ами всъщност промени коренно начина, по който възприемах промяната. Престанах да смятам, че промяната означава загуба на нещо, с което съм свикнал. Започнах да гледам на нея като на път за постигане и за спечелване на нещо ново. Тази кратка историйка ми подсказа как да постъпвам. След това нещата бързо се подобриха, както в бизнеса, така и в живота ми. Когато я чух за първи път, отначало се подразних, защото ми се стори ужасно елементарна, нещо от рода на глупостите, които си разправяхме в училище на времето. После обаче схванах, че всъщност ме е яд на самия себе си – заради това, че сам не съм се сетил за нещо толкова очевидно и че съм постъпвал страшно глупаво и неправилно по време на промените. Когато осъзнах, че в мен живеят и четиримата героя на тази малка историйка, аз си дадох сметка на кого от тях искам да приличам. И се промених. После я разказах на някои хора от фирмата ни, те - на други и така много скоро целият ни бизнес се подобри, защото все повече и повече от нас вече се нагаждаха по-успешно към промените. А мнозина споделяха, че тази историйка им помогнала много, също като на мен, и в личния им живот. Е, имаше и такива, които смятаха, че не могат да извлекат никаква полза от нея - било защото бяха убедени, че няма нищо по-ценно от установения ред на нещата и живееха според него; било защото си въобразяваха, че знаят всичко на света и не им се учеше нищо ново. Те просто не разбираха с какво и как тази малка и забавна притча помага на толкова много други хора да се справят с промените, да излязат от сляпата улица и да преминават успешно през лабиринта на живота. Когато един от по-възрастните шефове в нашата фирма заяви, че тази историйка е безсмислена и детинска, другите се разсмяха, започнаха да се майтапят с него и да го наричат Колебливко -героят от историйката, който не научава нищо ново и отказва да се променя.*

- *Добре де, кажи най-сетне каква е тази твоя „историйка“? - попита нетърпеливо Анджела.*

- *Казва се „Кой ми взе Сиренцето?!“ - отвърна Майкъл.*

Всички избухнаха в смях.

- *О, вече започва да ми харесва – възкликна Карлос. - Хайде, разкажи ни я. Може пък и ние да научим нещо от нея.*

- *Ще ви я разкажа, защо не - отговори Майкъл. - При това с удоволствие, пък и тя е съвсем кратка.*

И така, той започна да разказва:

„Кой ми взе Сиренцето?!“

В една далечна приказна страна живеели четири мънички същества. Всеки ден те тичали насам-натам из един Лабиринт, за да търсят сиренце, което да ги нахрани и да ги направи щастливи.

Две от тези мънички същества били мишоците Остроносско и Бързобежко. А другите две - дребосъчетата Колебливко и Разсъдливко, които били толкова дребнички, колкото и мишките, но имали същите възгледи за света, същите чувства и постъпки като нас, хората. Тъй като тези четири същества били наистина много мънички, често никой от останалите обитатели на тази приказна страна не забелязвал какво правят. Но при един поглед по-отблизо се откривали наистина удивителни неща!

Всеки ден мишоците и дребосъчетата търчали насам-натам в Лабиринта, за да търсят своето предпочитано и много специално сиренце.

Мишоците Остроносско и Бързобежко - които имали простички мозъци на гризачи, но пък невероятно остри инстинкти - търсели любимото на всички мишки твърдо, хрупкаво сиренце. Дребосъчетата Колебливко и Разсъдливко използвали своите високоразвити човешки мозъци, натъпкани с какви ли не мъдри убеждения, за да търсят едно съвсем различно и мно-о-ого специално сиренце -всъщност „Сиренце" с главна буква, - за което вярвали, че ако успеят да го намерят, то ще им донесе успех и ще ги направи щастливи во веки веков.

Но колкото и различни да били мишоците и дребосъчетата, помежду им имало и нещо много общо: всяка сутрин те обличали подходящи за тичане дрехи, обували маратонките си, излизали от мъничките си домове и се устремявали в Лабиринта, за да търсят всеки каквото сиренце предпочитал.

А този Лабиринт представляваше сложна плетеница от коридори, с много и най-различни помещения, пръснати тук и там, в някои от които имало чудесно сиренце. Но в Лабиринта имало и много тъмни ъгли, празни стаи и слепи улици, които не водели наникъде. Накратко, това било място, където всеки можел много лесно да се изгуби.

Но за онзи, който умее да намира пътя си, Лабиринтът криел приказни тайни и му давал възможност да се радва на много по-добър живот. Мишоците Остроносско и Бързобежко използвали простичкия, но доста неефективен метод на пробата и грешката, за да намират своето сиренце. Те се втурвали в някой коридор, претърсвали го набързо и ако се оказал празен, хуквали обратно и влизали в друг. Със своя страхотен нос Остроносско надушвал накъде приблизително трябва да тичат, а Бързобежко се втурвал напред да наднича тук и там из помещенията. Както можело да се очаква, те

се губели, поемали в неправилна посока и често се случвало да се блъснат в някоя стена.

Двете дребосъчета обаче използвали съвсем различен метод за намиране на Сиренце.

Колебливко и Разсъдливко се осланяли на способността си да мислят и да извличат поуки от миналия си опит. Но също се губели и удряли в стени, защото често ставали жертва на своите убеждения и сложни емоции. Но най-сетне и мишоците, и дребосъчетата - всеки по своя си начин - намерили каквото търсели. В един прекрасен ден всяка двойка от тези приказни същества открила по един склад с любимото им сиренце - в дъното на един от коридорите на голямото „Хранилище за Сиренце“.

Оттогава насетне всяка сутрин мишоците и дребосъчетата намъквали бързо анцузите и маратонките си и хуквали направо всеки към своя си „Склад за Сиренце“. Не минало много време и те си създали определени навици и си установили рутинен стил на работа. Остроносско и Бързобежко продължавали все така да стават в ранни зори и тичешком да се отправят през Лабиринта към своя „Склад за Сиренце“, винаги по един и същ маршрут.

А когато пристигнали там, събували маратонките си, връзвали ги една за друга с връзките им и ги премятали през вратовете си, така че винаги да са им под ръка, в случай на нужда. А после с наслада започвали да гризкат любимото си Сиренце.

В първите дни след като открили своя добре зареден „Склад за Сиренце“, Колебливко и Разсъдливко продължавали както и преди да стават всяка сутрин рано-рано и да хукват през глава към него, предвкусвайки удоволствието от очакващите ги там вкусни парченца Сиренце. Много скоро обаче навиците на дребосъчетата някак неусетно се променили. Ден след ден Колебливко и Разсъдливко започнали да се излежават все по до късно, обличали се все по-лениво и поемали към своя „Склад за Сиренце“ все по-бавно и по-спокойно - та нали вече знаели къде е Сиренцето и как да стигнат до него!

Дребосъчетата нямали никаква представа откъде се е взело Сиренцето, нито си задавали въпроса кой е заредил склада. Те просто си живеели с убеждението, че най-сетне са решили проблемите си и че оттук насетне ще живеят охолно и щастливо до края на дните си. Веднага щом сутрин пристигнали в своя „Склад за Сиренце“, Колебливко и Разсъдливко се разполагали удобно като у дома си. Събличали костюмчетата си за тичане и намъквали меки халатчета; захвърляли в един ъгъл маратонките си и обували удобни пантофи. Сега, когато вече били открили своето „Сиренце“, те наистина се чувствали невероятно комфортно.

- Страхотно! - току подхвърлял някой от тях. - Имаме достатъчно Сиренце за цял живот.

Спокойни за бъдещето си, Колебливко и Разсъдливко се чувствали щастливи и преуспели.

Не след дълго дребосъчетата започнали да смятат „Сиренцето“, което били открили в „Склада за Сиренце“, за лично тяхно Сиренце. А складът бил толкова огромен и така претъпкан със Сиренце, че поедно време те дори преместили домовете си по-наблизо, за да не им се налага да вървят чак толкова много и постепенно организирали целия си социален живот около склада така, че Сиренцето да им е винаги под ръка.

А за да се почувстват още по-уютно и като у дома си, дребосъчетата украсили стените на „своя склад“ със забавни рисунки на Сиренце и поучителни сентенции, които ги карали да се смеят доволно всеки път щом ги погледнели. Любимата им сентенция била:

Притежанието на Сиренце = щастие

Понякога Колебливко и Разсъдливко водели приятелите си, за да им покажат купищата Сиренце в „своя склад“ и като сочели с широки жестове наоколо, гордо подхвърляли: „Е, какво ще кажете, а? Доста добро Сиренце!“ Понякога им давали да опитат по парченце, друг път - не.

- Заслужили сме си го това Сиренце - не минавало ден да не отбележи Разсъдливко със задоволство. - Дълго и упорито работихме, за да го намерим!

После си подбирал някое хубаво, свежо парченце Сиренце и го изяждал. След което лягал да подремне. Колебливко също си похапвал и подремвал.

Всяка вечер дребосъчетата поемали към в къщи, натоварени със Сиренце. И всяка сутрин се връщали уверено и спокойно в склада за още. И така, в щастие и доволство, минавали ден след ден. Това продължило доста дълго време.

Постепенно увереността на дребосъчетата, че животът им е подсигурен, прераснала в арогантна самонадеяност. Били толкова самоуверени и се чувствали така уютно, че скоро вече дори не забелязвали какво става наоколо им.

Междувременно мишоците Остроносско и Бързобежко също се наслаждавали на любимото си хрупкаво сиренце. Както и преди, те всяка сутрин скачали рано-рано и хуквали към открития от тях „Склад за Сиренце“. По пътя си не спирали да душат насам-натам с нослета, а после припкали и ровели край склада и вътре в него, като проверявали внимателно дали нещо не се е променило от предишния ден. Едва после присядали да си гризнат от сиренцето.

Но ето че една сутрин Остроноско и Бързобежко пристигнали в „Склада за Сиренце“ и открили, че той е празен - в склада за сиренце нямало абсолютно никакво сиренце!

Впрочем, това изобщо не изненадало мишоците. От известно време насам те вече били забелязали, че запасите от сиренце намаляват с всеки изминал ден, така че били готови за неизбежното и инстинктивно знаели какво трябва да направят.

Те се спогледали и пристегнали връзките на маратонките си.

На мишоците не им било присъщо да се впускат в задълбочени и пространни анализи на станалото. Нито били обременени с куп сложни убеждения и заплетени емоции.

За един мишок и проблемът, и решението му са нещо пределно простичко. Положението в „Склада за Сиренце“ се било променило. Така че Остроноско и Бързобежко просто решили също да се променят.

Застанали пред входа на вече празния склад за сиренце, двамата се поогледали насам-натам към разкриващите се пред очите им коридори на Лабиринта. После Остроноско вдигнал нос, подушил във всички посоки и кимнал с глава към един от коридорите. Бързобежко веднага се втурнал натам, а Остроноско го следвал по петите. Без да се замислят много-много, двата мишока се устремили да търсят нов склад за сиренце.

Доста по-късно през деня, Колебливко и Разсъдливко също пристигнали в своя „Склад за Сиренце“. Но тъй като междуременно не били обръщали внимание на дребните промени, които ден след ден наставали в склада, те си въобразявали, че Сиренцето им е гарантирано во веки веков.

И били напълно неподготвени за това, което заварили.

- Какво?! Къде е Сиренцето?! - изкрещял Разсъдливко. После се защурал насам-натам, като продължавал да кърши отчаяно ръце и да крещи: - Къде е Сиренцето?! Къде е Сиренцето?! - Може би си въобразявал, че ако вика достатъчно силно, някой отново ще напълни склада със сиренце. - Кой ми взе Сиренцето?! - крещял вече истерично той.

Най-сетне спрял като закован, сложил заканително ръце на хълбоците си, лицето му почервеняло като домати и изпищял колкото му глас държи: - Не е честно!

Колебливко само клател глава в недоумение. И той също нито за миг не се бил усъмнил, че някой ден може и да не намерят Сиренце в склада си. Ето защо сега дълго стоял като парализиран от шок. Просто не бил готов за това, което му се случвало.

Разсъдливко крещял нещо, но Колебливко просто не желаел да го чуе. Не желаел да му се налага да се справя с това, с което се сблъсквал, затова просто изключил тотално.

Поведението и реакциите на дребосъчетата не били нито особено приятни, нито кой знае колко продуктивни, но то си било напълно разбираемо.

Намирането на Сиренцето не било никак лесно. Пък и то означавало за тях нещо много-много повече от достатъчно храна за всеки ден.

За дребосъчетата намирането на Сиренцето означавало да получат онова, от което вярвали, че имат нужда, за да бъдат щастливи. Имали си своя собствена представа какво означава Сиренцето за тях - в зависимост от личните им вкусове и предпочитания.

За някой намирането на Сиренцето означавало да имат материални придобивки. За други - да се радват на добро здраве или да развият духовно усещане за благополучие.

За Колебливко Сиренцето означавало просто да се чувства в безопасност, някой ден да има хубаво семейство и да живее в удобна и уютна еднофамилна къща в някой спокоен и добре уреден квартал на града.

За Разсъдливко Сиренцето означавало да стане Баш-Шеф-на-Сиренцето, всички да му се кланят и да притежава огромна луксозна къща в най-баровския квартал на града.

И тъй като Сиренцето било наистина от огромно значение за тях, двете дребосъчета дълго - дълго се чудели и маели, като се опитвали да решат какво да правят. Но единственото за което можели да се сетят, било отново да обиколят и да преровят своя „Склад за Сиренце, но без Сиренце“, за да видят дали Сиренцето наистина е изчезнало и дали пък междувременно някой не е заредил пак склада.

Остроносско и Бързобежко отдавна вече се били втурнали из Лабиринта, за да търсят нов склад за сиренце, а Колебливко и Разсъдливко продължавали все така да се колебаят и да разсъждават.

Те се възмущавали, роптаели и гневяли срещу несправедливостта на онова, което им се било случило. Колебливко започнал да изпада в депресия. Ами какво ще стане, ако и утре никой не им върне тяхното си сиренце? Та той си бил начертал куп бъдещи планове, разчитайки на това Сиренце!

Дребосъчетата просто не можели да го повярват. Как било възможно да им се случи подобно нещо?! И никой да не ги предупреди своевременно! Не, не било правилно! Не по този начин било предвидено да се развият нещата!

Същата вечер Колебливко и Разсъдливко се прибрали по домовете си гладни и обезкуражени.

Но преди да си тръгнат, Разсъдливко написал на стената:

Колкото по-голямо значение има твоето Сиренце за теб, толкова повече ти се иска да го задържиш.

На другия ден двете дребосъчета излезли от къщи и отново се върнали в „Склада за Сиренце“, защото някак си все още се надявали, че ще открият там своето Сиренце.

Положението обаче си било все същото - Сиренцето все така го нямало. Дребосъчетата не знаели какво да правят. И просто стояли наред празния склад, вцепенени като две статуи на безнадеждното отчаяние.

Колебливко стиснал здраво очи и запушил с длани ушите си. Не искал нито да вижда, нито да чува каквото и да било. Преди той просто бе отказвал да забележи, че запасите от Сиренце постепенно намаляват. И сега бил убеден, че то е изчезнало изведнъж. Че някой му го е отмъкнал.

Разсъдливко анализирал ситуацията от всички възможни ъгли, отново и отново, и най-сетне неговият високоразвит мозък, изградил си сложна система от вярвания и убеждения, блокирал.

- Защо ми свиха такъв номер?! – попитал той. - Какво всъщност става тук?

Колебливко най-сетне отворил очи, огледал се и казал:

- Впрочем, къде са Остроносско и Бързобежко? Мислиш ли, че те знаят нещо, което ние не знаем?

Разсъдливко обаче го срязал:

- Те пък какво ли могат да знаят! - А после продължил: - Те са просто едни най-прости мишки. Реагират според ситуацията. А ние, ние сме мънички хора. Ние сме специални. Би трябвало да сме способни да осмислим станалото. Пък и заслужаваме нещо много по-добро. Това просто не би трябвало да ни се случва. Или щом все пак ни се случи, трябва да получим поне някакви компенсации за станалото.

- Защо трябва да получим компенсации? – попитал Колебливко.

- Защото то ни се полага по право! - твърдо заявил Разсъдливко.

- Какво ни се полага по право? - поискал да узнае Колебливко.

- Нашето Сиренце ни се полага по право!

- Защо?

- Защото не ние сме причина за възникналия проблем - обяснил Разсъдливко. - Някой друг го е причинил, така че сме в правото си да получим компенсация за причинените ни щети.

Тогава Колебливко предложил:

- Може би е по-добре да престанем да анализираме ситуацията чак толкова издълбоко, а просто да тръгнем из Лабиринта и да си намерим Ново Сиренце.

- Ааа, не! – възкликнал възмутено Разсъдливко. - Ще разнищя нещата до край.

Докато Колебливко и Разсъдливко все още се опитвали да решат какво да правят, Остроносско и Бързобежко вече били навлезли много навътре в Лабиринта. Притичвали нагоре-надолу по коридорите, заничали във всяко срещнато помещение, за да видят дали случайно не е склад за Сиренце.

Те не мислели за нищо друго, освен да открият Ново Сиренце.

Известно време не открили нищо, докато най-сетне не стигнали до един участък от Лабиринта, където никога преди не били стъпвали. И се озовали пред „Нов склад за Сиренце“.

Двата мишока не можели да повярват на очите си. Това бил най-огромният склад за Сиренце на света, нещо неவிжданo до този момент в цялата миша история.

През това време Колебливко и Разсъдливко все още се въртели из пустия „Склад за Сиренце“ и напразно се опитвали да достигнат до някакво удовлетворително обяснение за станалото и до решение какво ще е най-добре да предприемат в тази ситуация. Вече били започнали да страдат от ефектите от липсата на Сиренце. Обземало ги все по-голямо отчаяние и все по-силен гняв, като в един момент започнали да се обвиняват взаимно за станалото.

От време на време Колебливко си мислел за своите приятели - мишоците Остроносско и Бързобежко, и се чудел дали вече са намерили някакво Сиренце. Предполагал, че сигурно ще им е много трудно, защото тичането из Лабиринта обикновено криело много неизвестности и предизвикателства. Но също така знаел, че трудностите не могат все пак да продължат вечно.

Понякога Колебливко си представял как Остроносско и Бързобежко вече са намерили Сиренце и му се наслаждават. И си мислел, че всъщност сигурно би му харесало да излезе отново в Лабиринта, да изживее някое приключение и да открие прясно и вкусно Ново Сиренце. Почти осезаемо усещал вкуса му в устата си.

Колкото по-ясно си представял Колебливко как намира и вкува от Новото Сиренце, толкова по-лесно му било да се види и как излиза най-сетне от вече пустия и неприветлив „Склад за Сиренце“.

- Да тръгваме! - изведнъж възкликнал той.

- Не! - бързо отрязал Разсъдливко. - Тук ми харесва. Тук се чувствам удобно. Всичко ми е познато и привично. Пък и навън е много опасно.

- Не, не е - възразил Колебливко. - И преди сме обикаляли къде ли не из Лабиринта, всъщност почти целия сме го минали, така че можем пак да го направим.

- Много стар съм вече за подобно нещо - отвърнал Разсъдливко. - И ми се струва, че вече не ме привлича перспективата да се изгубя, да се правя на глупак и всички да ми се смеят. А ти? Нима това искаш да ти се случи?

При тези негови думи Колебливко отново бил обзет от предишния си страх, че може да се провали и надеждата му за Ново Сиренце постепенно угасвала.

И така, ден след ден дребосъчетата продължавали да правят все едно и също. Сутрин ставали, отивали до своя пуст „Склад за Сиренце“, не намирали в него никакво Сиренце, по цял ден се тюхкали, кършели ръце, мърморели и се възмущавали от несправедливостта на живота, а после се връщали по домовете си все по-загрижени, по-обезверени и по-отчаяни.

Като си легнали вечер, се опитвали да не мислят за станалото, но им било все по-трудно и по-трудно да заспват, на другия ден се чувствали все по-уморени и ставали все по-раздразнителни.

Някога уютните им домове вече не им вдъхвали сигурност и спокойствие. А когато най-сетне успеели да заспят, дребосъчетата сънували кошмари за това как никога повече няма да намерят никакво Сиренце.

Въпреки това обаче Колебливко и Разсъдливко всяка сутрин отново се връщали в празния „Склад за Сиренце“.

Един ден Разсъдливко заявил:

- Знаеш ли какво, ако просто се хванем по-яко на работа, ще видим, че всъщност нищо не се е променило чак толкова много. Сиренцето сигурно е някъде наблизко. Може би те просто са го скрили от нас зад стената. На другия ден Колебливко и Разсъдливко дошли в „Склада за Сиренце“, въоръжени с най-различни инструменти. Колебливко държал длетото, а Разсъдливко удрял с чука, докато най-сетне успели да пробият една дупка в стената на склада. Надникнали вътре, но не открили никакво Сиренце.

Били много разочаровани, но вярвали, че са открили решение на проблема. Започнали да идват още от ранни зори в „Склада за Сиренце“, оставали по до късно, работели още по-яко. Но единственото което постигнали, било една още по-голяма дупка в стената.

Разсъдливко започнал да осъзнава, че между активност и продуктивност има някаква разлика.

- А може би - казал Колебливко - трябва просто да седнем и да чакаме какво ще се случи. Все някога те трябва да върнат Сиренцето обратно, нали така?

Разсъдливко се съгласил, защото много му се искало да вярва, че именно така ще стане. И така, вечер те се връщали по домовете си да си починат, а сутрин отново отивали да седят и да чакат в празния „Склад за Сиренце“. Но Сиренцето така и не се появявало.

С течение на времето дребосъчетата ставали все по-слаби и по-немошни от глада и стреса, който изживявали. Разсъдливо се чувствал изтощен до краен предел просто от самото чакане положението им да се подобри. Постепенно започнал да осъзнава, че колкото по-дълго стоят в тази тяхна без-Сиренце ситуация, толкова по-зле ще става.

Разсъдливо разбрал, че са попаднали в задънена улица и че вече са на ръба на силите си.

И ето че един хубав ден той изведнъж започнал да се смее над себе си:

- Ама че съм смешен, ама че съм глупав! Продължавам да правя едни и същи неща, отново и отново, пък се чудя защо нищо не се подобрява. И ако цялата тази работа не беше толкова комична, щях да се забавлявам дори още повече.

Разсъдливо все така не харесвал мисълта, че трябва да тича отново през Лабиринта, защото знаел, че сигурно ще се изгуби, пък и представа си нямал къде да търси каквото и да било Сиренце.

Но просто не можел да се сдържи да не се надсмее над глупостта си, когато видял докъде го докарал страхът му да излезе в Лабиринта.

И тогава попитал Колебливо:

- Къде си забутахме дрехите и маратонките за тичане?

Наложило им се доста дълго да ги търсят, защото когато навремето се настанили в претъпкания със Сиренце склад, те решили, че никога повече няма да им се наложи да тичат и затова наистина били забутали маратонките в най-тъмния ъгъл.

Когато Колебливо видял приятелят му да си връзва маратоните, казал:

- Нали нямаш намерение пак да излизаш навън в Лабиринта? Защо просто не останеш тук с мен да почакаме докато ни върнат Сиренцето?

- Ти просто не разбираш - отвърнал Разсъдливо. - Аз също си затварях очите и не исках да видя как стоят нещата в действителност, но сега вече ми е ясно, че те никога няма да ни върнат нашето Старо Сиренце. То беше вчерашно Сиренце. Крайно време е да открием Ново Сиренце.

Колебливо обаче започнал да спори:

- Ами ако там, навън, няма никакво Сиренце? Пък и дори да има, какво ще стане, ако не го намерим?

- Не знам – отговорил Разсъдливо. Той самият неведнъж си бил задавал същите въпроси и ето че сега пак започнал да се страхува, а това го разколебавало в решението му да излезе в Лабиринта.

Но после Разсъдливо отново си помислил как ще намери Ново Сиренце и се размечтал за всички хубави неща, които ще се появят в живота му заедно със Сиренцето, и се окуражил.

- Понякога - казал той, - нещата се променят и никога повече не са такива, каквито са били.

Струва ми се, че за нас е настъпило именно такова време, Колебливко. Това е животът! Животът продължава напред. Същото трябва да направим и ние.

Докато говорел, Разсъдливко гледал отслабналия си и пребледнял от глад и изтощение приятел. Опитвал се да го убеди в правотата си, но страхът на Колебливко се бил превърнал в гняв и той просто не искал да слуша какво му се говори.

Разсъдливко не искал да обиди приятеля си, но не успял да се сдържи и се разсмял - толкова комична му се виждала разправията им.

Пригответяйки се да излезе, Разсъдливко започнал да се чувства все по-жизнен и окрилен от съзнанието, че вече е способен да се надсмива над себе си, да загърбва миналото и да продължава напред.

Когато се приготвил, той оповестил бодро и насърчително:

- Време е за Лабиринта!

Колебливко обаче нито се разсмял, нито му отговорил каквото и да било.

Разсъдливко взел едно остро камъче и написал на стената една мъдра мисъл, защото много му се искало Колебливко да поразмисли над нея. Дори нарисувал картинка на Сиренце около нея, с надеждата, че това ще накара Колебливко да се усмихне, да се отърси от отчаянието и страха си и да излезе да търсят Ново Сиренце.

Тази мисъл гласяла:

Ако не се промениш, ще бъдеш заличен

После Разсъдливко подал глава през вратата на склада и надникнал тревожно към Лабиринта.

Размислил се колко глупаво се бил напъхал сам в тази без-Сиренце ситуация.

Предполагал, че в Лабиринта може и да няма никакво Сиренце и се страхувал, че дори да има, той няма да успее да го намери. А тези вдъхващи страх предположения го парализирали и малко по малко буквално го убивали.

Разсъдливко се усмихнал. Знаел, че Колебливко си задава въпроса „Кой ми взе Сиренцето?!“, но самият той вече се питал „Защо не се надигнах по-рано и не тръгнах след Сиренцето по-скоро?“

След като направил няколко крачки навътре в Лабиринта, Разсъдливко погледнал назад - към мястото, откъдето бил тръгнал и което го мамело с привичния си уют. Искало му се да се върне обратно на познатата си територия - въпреки че от известно време там нямало никакво Сиренце.

Разсъдливко усетил, че го обзема още по-силна тревога и се зачудил дали пък наистина иска да излиза навън, в Лабиринта. Взел остро си камъче и надраскал един въпрос на стената пред себе си, а после известно време останал загледан в него:

Какво би направил, ако не се страхуваше?

Замислил се над собствения си въпрос. Знаел, че понякога известна доза страх може да е от полза и да е за добро. Когато си уплашен, нещата обикновено се влошават, ако не предприемеш нещо - в този случай страхът е за добро, защото те подтиква към действие. Но ако си толкова силно уплашен, че страхът ти те възпира да направиш каквото и да било и буквално те парализира - е, това вече не е никак добре.

Разсъдливко погледнал надясно, към онази част от Лабиринта, в която никога не бил навлизал, и съвсем осезаемо усетил ноктите на страха да сграбчват сърцето му.

И тогава си поел дълбоко дъх и се затичал бавно именно надясно, към неизвестното.

Докато се опитвал да открие пътя си, Разсъдливко отначало се тревожел, че може би е чакал прекалено дълго в „Склада за Сиренце“. От толкова отдавна бил напълно лишен от Сиренце, че сега се чувствал много слаб. Когато навлязъл в първия коридор на Лабиринта, си дал сметка, че преминаването през него му отнема много повече време, а тичането му причинява много повече болки от преди. Решил, че ако някога пак изпадне в подобна ситуация на промяна, ще се нагоди по-бързо към нея, за да си спести сегашните мъки. Така щяло да му е далеч-далеч по-лесно.

После Разсъдливко се усмихнал, като си помислил: „По-добре късно, отколкото никога.“

През следващите няколко дни намирал по малко Сиренце тук и там из коридорите на Лабиринта, но никога достатъчно, та да има за по-дълго време. Бил се надявал да открие достатъчно много, за да може да отнесе и на Колебливко и така да му вдъхне кураж да го последва в Лабиринта.

Но Разсъдливко все още не се чувствал достатъчно уверен. Всичко му се струвало някак много объркващо. Нещата изглежда се били променили значително, откакто бил влизал за последен път в Лабиринта.

Точно когато вече му се струвало, че е открил правилния път и напредва, изведнъж се изгубвал из коридорите. Сякаш напредвал по системата две крачки напред, една назад. Това било предизвикателство и Разсъдливко открил, че излизането в Лабиринта и ловът на Сиренце изобщо не е чак толкова ужасяващо занимание, колкото се бил страхувал, че ще бъде.

С течение на времето обаче започнал да се пита дали очакванията му да намери Ново Сиренце са реалистични. Чудел се дали начинанието му не е

прекалено голям залък за неговата уста. После се разсмял, защото осъзнал, че поне за момента няма не само голям, но и никакъв залък, който да сложи в устата си.

Всеки път когато започнел да се обезкуражава, Разсъдливко си напомнял, че колкото и неприятно и некомфортно да е това, с което се е заел понастоящем, в действителност то е далеч по-добро, отколкото да продължава да седи в ситуация на без-Сиренце. Защото сега той бил поел инициативата в свои ръце и имал контрол над нещата, Вместо да седи и да чака те да го сполетяват по свое усмотрение.

А после си напомнял, че щом Остроносско и Бързобежко могат да се адаптират към промяната и да продължат напред, значи и той също може!

По-късно, като поразмислил над нещата, Разсъдливко осъзнал, че Сиренцето не се било изпарило за една нощ от „Склада за Сиренце“, както си бил въобразявал първоначално.

Количествата намалявали постепенно, а към края онова Сиренце, което било останало, вече било старо и вкусът му не бил добър.

То дори било започнало леко да плесенясва, въпреки че той изобщо не бил забелязал промяната. Но трябвало да си признае все пак, че ако бил пожелал, вероятно би видял накъде вървят нещата. Но той си затварял очите.

Сега вече Разсъдливко осъзнавал, че сигурно изобщо нямало да бъде толкова изненадан, ако още от самото начало е следял какво става и е очаквал, че рано или късно промяната неминуемо ще настъпи. Може би именно така били постъпили Остроносско и Бързобежко.

Разсъдливко спрял да си почине и написал на стената в Лабиринта:

Помирисвай по-често Сиренцето, за да знаеш кога започва да се
разваля.

По-късно, след като не бил намирал Сиренце, както му се сторило, цяла вечност, Разсъдливко най-сетне попаднал на един склад, който откън му изглеждал много обещаващ. Когато влязъл вътре обаче, изживял огромно разочарование - складът бил празен.

„Това усещане за пустота ме спохожда твърде често“ - помислил си той. Искало му се да махне с ръка и да се откаже.

Постепенно Разсъдливко отпадал и се изтощавал все повече. Боял се, че се е изгубил в Лабиринта и се страхувал, че няма да оживее. Помислил си да тръгне по обратния път и да се опита да се върне в „Склада за Сиренце“. Ако успеел да намери обратния път, разбира се. А ако Колебливко все още бил там, нямало повече да бъде толкова самотен. Разсъдливко пак си задал въпроса „Какво бих направил, ако не се страхувах?“

Но се страхувал по-често и по-много, отколкото би искал да си признае дори пред самия себе си. Не винаги бил сигурен от какво всъщност се

страхува, но сега, когато бил толкова отпаднал, знаел, че го е страх най-вече от самотата. Разсъдливо не го осъзнавал, но в действителност напредвал по-бавно, защото на плещите му тежали куп плашещи предположения и убеждения.

Чудел се дали Колебливко е поел нанякъде из Лабиринта или все още седи в празния склад, парализиран от страховете си. После си припомнил някогашните времена, когато се чувствал страхотно добре в Лабиринта-тогава, когато вървял неотклонно напред.

Поспрял и написал на стената – като напомняне на самия себе си, а също и като указание за Колебливко, с надеждата, че е решил да го последва:

Движението в нова посока помага за намиране на Сиренце.

Разсъдливо се загледал в изпречилия се на пътя му потънал в мрак проход и усетил, че го обзема още по-голям страх. Какво го очакваше там? Празен ли е проходът? Или вътре го дебне скрита някаква зловеща опасност? Започнал да си представя всички ужасяващи неща, които биха могли да му се случат. Уплашил се до смърт.

Но после се присмял на самия себе си, защото осъзнал, че страховете му само влошават положението. Така че направил това, което би направил, ако не го било страх. Поел в новата посока.

Втурвайки се в мрачния проход Разсъдливо изведнъж започнал да се усмихва. И въпреки че все още не го съзнавал, но точно в този момент той открил откъде извира душевната сила.

Разсъдливо бил отхвърлил страха си и гледал уверено напред независимо, че не знаел какво го очаква там. За негова изненада, изпитвал все по-голямо и по-голямо задоволство.

- Защо ли се чувствам толкова добре? - питал се той на глас. - Нямам никакво Сиренце и не знам къде отивам, а ми е толкова леко и ведро на душата.

Не след дълго открил защо се чувства така добре.

Поспрял и написал на стената:

Отърсиш ли се от страха си - чувстваш се свободен.

Разсъдливо най-сетне осъзнал, че до този момент е бил в плен на собствения си страх.

Поемането в новата и неизвестна посока му било помогнало да се освободи.

Сега най-сетне почувствал прохладния вятър, който подухвал в тази част на Лабиринта.

Било много освежаващо и приятно. Разсъдливо направил няколко вдишвания и издишвания и почувствал прилив на нови сили. Веднага щом се

отърсил от страха си, пътешествието през Лабиринта започнало да му се струва много по-приятно и по-увлекателно, отколкото изобщо би могъл да предположи.

От много отдавна Разсъдливко не се бил чувствал така добре. Вече почти бил забравил колко забавно е изживяването на такива приключения.

И за да му бъде още по-приятно, Разсъдливко започнал да си рисува в ума една картина. В най-живи и ярки краски той се видял как седи сред купчини от най-любимите си видове сиренца - от Чедар до Бри! Видял се как си похапва вкусно-вкусно от тях. И тази картина страшно му харесала.

Дори усетил в устата си вкуса на всяко от тях. И това му харесало още повече.

Колкото по-ярко си представял своето Ново Сиренце, толкова по-реално му се струвало то и толкова по-уверен ставал, че в най-скоро време ще го намери.

И тогава Разсъдливко написал на стената:

Представата как се наслаждавам на Новото си Сиренце - дори още преди да съм го намерил - ме води към него.

- Защо не съм го правил и преди? - почудил се Разсъдливко на глас.

А после се устремил през Лабиринта с нови сили и увереност. Не след дълго зърнал един склад и потръпнал от радостно вълнение, когато забелязал край входа му малки парченца Ново Сиренце.

Те били от някакъв вид Сиренце, какъвто никога преди не бил виждал, но изглеждали страхотно. Опитал ги и открил, че вкусът им е великолепен. Изял повечето от разпилените пред входа на склада парченца, а няколко пхнал в джоба си за по-късно, а също и да отнесе от тях на Колебливко. Усетил, че силите му се възстановяват.

Разсъдливко влязъл в склада, обзет от радостна възбуда. Но за негово огромно учудване, складът бил празен. Някой го бил изпреварил и бил оставил само онези няколко мънички парченца Ново Сиренце.

Разсъдливко осъзнал с горчивина, че ако не се бил туткал толкова дълго време в стария празен „Склад за Сиренце“, сигурно е щял да стигне тук пръв и сега да се наслаждава на прекрасно Ново Сиренце.

Решил да се върне и да види дали Колебливко междувременно не е размислил и дали вече не е готов да вървят заедно през лабиринта.

Тръгвайки обратно, Разсъдливко поспрял и написал на стената:

Колкото по-бързо се отърсиш от тъгата по Старото Сиренце - толкова по-скоро ще откриеш своето Ново Сиренце.

Не след дълго Разсъдливко стигнал до стария празен „Склад за Сиренце“, където намерил Колебливко, доста отпаднал и изнемощял.

Предложил му няколкото парченца Ново Сиренце, които бил скътал за него, но Колебливко не пожелал да ги вземе.

Той казал, че оценява с благодарност жеста на своя приятел и добавил:

- Не мисля, че Новото Сиренце ще ми хареса. Не съм свикнал с него. Искам си обратно моето собствено Сиренце и няма да променя вкусовете си, докато не си го получа. Разсъдливко поклатил глава разочаровано и отново поел сам към Лабиринта. И когато стигнал до най-далечната точка, където изобщо бил стъпвал някога, той осъзнал, че макар да му е мъчно за неговия приятел, същевременно изпитва удоволствие от приключението и се радва на новите си открития, независимо какви са те. Още преди да е намерил онова, за което се надявал, че ще са най-неизчерпаемите запаси от най-страхотното Ново Сиренце на света, Разсъдливко разбрал, че не самото притежание на Сиренце го прави щастлив.

Осъзнал, че е щастлив, защото вече не бил жертва на страха си. И защото харесвал това, което правел.

Въпреки че пак бил гладен, сега Разсъдливко не се чувствал толкова слаб и отчаян, както когато стоял в „Склада за Сиренце, но без Сиренце“. Самата мисъл, че е победил страха си и че е поел в нова посока, подхранвала силите му и повдигала духа му.

Сега бил абсолютно уверен, че е само въпрос на време да намери онова, от което има нужда.

В действителност дори имал усещането, че вече е открил каквото е търсел.

Разсъдливко се усмихнал и написал:

По-безопасно е да търсиш на посоки из Лабиринта, отколкото да оставаш в ситуация на без „Сиренце“.

И Разсъдливко за пореден път си дал сметка, че онова, от което се страхуваш, никога не е чак толкова страшно, колкото си го представяш. Страхът, който ти самият насаждаш в ума си, е много по-страшен от реалната ситуация.

Преди, в празния склад, той бил толкова уплашен от мисълта, че никога повече няма да открие Ново Сиренце, че това му отнемало всякакво желание да започне да го търси. Но после, когато започнал пътешествието си, откривал тук и там из коридорите достатъчно сиренце, че да поддържа силите си. А сега се надявал да открие още повече. За него дори самото търсене вече било станало изключително вълнуващо.

Преди умът му бил замъглен от куп притеснения, предположения и страхове. Почти непрекъснато се тревожел, че няма достатъчно Сиренце или че количеството, което има, няма да му стигне за толкова дълго време,

колкото би му се искало. Обикновено мислел най-вече за това, което би могло да се обърка и да тръгне накриво, а не за хубавото.

Но тази негова мисловна нагласа постепенно се била променила, откакто бил напуснал празния „Склад за Сиренце“.

На времето вярвал, че Сиренцето трябва да си е винаги на обичайното място; че никога не бива да бъде премествано; и че всяка промяна е нещо лошо и неправилно.

Сега вече съзнавал, че е напълно естествено винаги да настъпва някаква промяна, независимо дали я очакваш или не. Но промяната може да те изненада неподготвен единствено, когато изобщо не я очакваш и не я търсиш.

Когато Разсъдливко осъзнал промяната в своята мисловна нагласа, поспрял и написа на стената:

Старият начин на мислене не може да те отведе до Сиренце.

Разсъдливко все още не бил открил никакво Сиренце, но докато тичал из Лабиринта, размислял над онова, което вече бил научил.

И разбрал, че неговите нови убеждения пораждат и нов начин на действие. Сега той се държал по съвършено различен начин, отколкото когато непрекъснато се връщал към старата и позната ситуация на „без Сиренце“.

Така Разсъдливко научил, че когато промениш начина си на мислене, променяш и това, което правиш.

Може да си мислиш, че някоя промяна ще ти навреди и затова да ѝ се съпротивляваш. Но може и да си мислиш, че намирането на Ново Сиренце ще ти помогне да пожелаеш промяната.

Всичко зависи от това в какво ще избереш да вярваш.

И Разсъдливко написал на стената:

Когато осъзнаеш, че можеш да намериш и да се наслаждаваш на Ново Сиренце, променяш посоката си на мислене и на движение.

Разсъдливко осъзнал, че сега би бил в много по-добра форма, ако навремето бил предвидил и приел промяната много по-отрано и бил напуснал по-скоро празния „Склад за Сиренце“. Би се чувствал по-силен и тялом, и духом и би се справял по-добре с предизвикателствата по пътя към намирането на Новото Сиренце. В действителност досега вече би могъл и да го е намерил, ако бил очаквал настъпването на промяната и своевременно се бил подготвил за нея, вместо да губи време в отричане на факта, че нещата вече се променят.

И така, Разсъдливко мобилизирал волята си и решил да продължи да върви и да изследва непознатите за него кътчета от Лабиринта. Тук и там

откривал по малки количества Сиренце, което му помагало да възстановява силите и увереността си.

Като се замислил за празния склад, откъдето бил тръгнал, Разсъдливко бил доволен, че на много места по пътя си бил оставял надписи по стените. Бил сигурен, че те могат да послужат на Колебливко като пътеводни знаци през Лабиринта, ако той изобщо се решал да напусне празния „Склад за Сиренце“.

Горещо се надявал, че върви в правилната посока. И като си мислел, че има вероятност Колебливко да прочете неговите „Надписи по стената“, Разсъдливко написал още нещо, което отдавна му се въртяло в главата:

Ако забелязваш от рано малките промени, това ще ти помогне да се адаптираш към по-големите, които тепърва ще настъпят.

Разсъдливко вече се бил отърсил от миналото и се адаптирвал към бъдещето.

Продължавал да върви през Лабиринта, все по-уверено и по-бързо. И не след дълго чудото се случило.

Точно когато вече било започнало да му се струва, че е в Лабиринта от незапомнени времена и сякаш завинаги, пътешествието му - или поне тази част от неговото пътешествие - приключило изведнъж и щастливо.

Разсъдливко открил своето Ново Сиренце в „Склада за Ново Сиренце“!

Когато влязъл в изпречилия се пред очите му склад, той бил поразен от гледката вътре.

Целият склад бил претъпкан, от пода до тавана, с най-огромните запаси от Сиренце, които бил виждал през живота си. Не разпознавал всички видове сиренце, които виждал, защото някои от тях никога не бил опитвал.

За момент се почудил реална ли е гледката пред очите му или само плод на неговото въображение, но после зърнал своите стари приятели Остроносско и Бързобежко.

Остроносско поздравил Разсъдливко с кимване, а Бързобежко му помахал с лапичка. По дебелиите им тумбачета личало, че от доста време са в този склад.

Разсъдливко ги поздравил набързо, а после си отхапал по парченце от най-любимите си видове Сиренце. Свалил спортния екип и маратонките си и ги сгънал внимателно до себе си, за да са му под ръка, когато му потрябват. После се нахвърлил върху Новото Сиренце. Когато се нахранил до насита, вдигнал парченце свежо Сиренце и като се обърнал към двата мишока, вдигнал тост: „Ура за Промяната!“

Докато се наслаждавал на Новото Сиренце, Разсъдливко размислял над всичко онова, което междувременно бил научил.

Осъзнал, че когато се страхувал да се промени, се бил вкопчил в илюзията за Старото Сиренце, което вече го нямало.

Но какво го било накарало да се промени? Дали страхът, че ще умре от глад? Разсъдливо си помислил: „Е, и това също помогна.“

Но после се разсмял и осъзнал, че е започнал да се променя веднага след като се бил научил да се надсмива над себе си и над грешките си. И разбрал, че най-бързият начин да се промениш е като се надсмееш над собствената си глупост - защото това ти помага да се отърсиш от нея и бързо да продължиш напред

Разсъдливо си дал сметка, че е научил нещо изключително полезно от своите приятели - мишоците Остроноско и Бързобежко. Те не усложнявали излишно живота. Не се впускали в пространни анализи за нещата и не правели от мухата слон. Когато ситуацията се променила и Сиренцето се преместило някъде другаде, те също се променили и поели след него. Щял да запомни този урок за цял живот. После Разсъдливо се възползвал от високоразвития си мозък, за да направи онова, което хората правят по-добре от мишоците.

Разсъдливо премислил грешките, които бил допуснал в миналото, и стъпил върху тях, за да планира бъдещето си. Вече знаел, че човек може да се научи да се справя с промяната:

❖ Трябва да съзнаваш необходимостта да не усложняваш нещата от живота, да си гъвкав и бързоподвижен.

❖ Не е необходимо да правиш от мухата слон или да се парализираш от всяващи страх убеждения.

❖ Необходимо е да следиш и да забелязваш кога започват да настъпват малки промени, защото това ще ти помогне да се подготвиш за евентуалната голяма промяна. Необходимо е да се адаптираш по-бързо към промяната, защото ако не се адаптираш навреме, има опасност никога да не успееш да го направиш.

Разсъдливо осъзнал, че най-голямата задръжка по отношение на промяната е в теб самия и че нищо няма да се подобри, докато ти не се промениш.

И което може би било най-важното от всичко, Разсъдливо осъзнал, че винаги има Ново Сиренце, независимо дали ще го познаеш, когато го видиш, или не. И че ще бъдеш възнаграден с него, когато отхвърлиш страха си и започнеш да се наслаждаваш на приключението.

Разбирал, че известна доза страх е полезна, защото може да те предпази от реална опасност.

Но същевременно и съзнавал, че повечето от страховете му били неоснователни и фантазмагорични и му пречели да се промени, когато му било необходимо да го направи.

Навремето не му харесвало да се променя, но постепенно разбрал, че промяната в крайна сметка е вид благословия свише, защото именно тя му била помогнала да намери по-свежо Сиренце.

А също и да открие една по-добра част от самия себе си.

Докато си преговарял наученото, Разсъдливко си спомнил за своя приятел Колебливко.

Почудил се дали той е прочел поне някои от надписите, които бил написал по стените в „Склада за Сиренце“ и по пътя си през Лабиринта.

Дали Колебливко най-сетне се е решил да се откаже от безплодните си илюзии и убеждения, да се отърси от миналото и от страховете си и да продължи напред? Дали се е решил да навлезе в Лабиринта и да открие онова, което би могло да направи живота му по-добър?

Разсъдливко си помислил, че може би трябва да се върне в празния „Склад за Сиренце“ и да потърси Колебливко - стига да намери обратния път. Мислел си, че ако открие Колебливко, може би ще успее да му покаже как да се освободи от страха си от промяната. Но веднага се сетил, че вече бил опитал веднъж да помогне на приятеля си да се промени, но всичко се било оказало безполезно.

Не, Колебливко трябвало да открие сам своя път – да се откаже от смазващия уют на познатите неща и да се отърси от страховете си. Никой друг не можел да го направи вместо него, нито пък да го убеди да го направи, ако той самият не го искал. Той сам трябвало да открие предимствата на това да промени начина си на мислене.

Разсъдливко знаел, че е оставил пътеводна нишка за Колебливко и бил сигурен, че приятелят му ще успее да открие правилния път, стига само да прочете неговите „Надписи по стените“.

После Разсъдливко се огледал, избрал си най-голямата стена на „Склада за Ново Сиренце“ и записал на нея всички поуки, които си бил извлякъл от своето пътешествие през Лабиринта и към промяната. После нарисувал около тях едно голямо парче Сиренце и се усмихнал, докато ги препрочитал:

- ❖ *Непрекъснато настъпват промени.*
- ❖ *Някой постоянно ни взема Сиренцето.*

- ❖ *Предвиждай промяната.*
- ❖ *Пригответи се да тръгнеш със Сиренцето.*

- ❖ *Следи за промени.*
- ❖ *Често подушвай Сиренцето, за да доловиш кога започва да остарява.*
- ❖ *Адаптирай се бързо към промяната.*
- ❖ *Колкото по-бързо се отървеш от Старото Сиренце, толкова по-скоро ще се наслаждаваш на Ново Сиренце.*
- ❖ *Променяй се.*
- ❖ *Върви заедно със Сиренцето.*
- ❖ *Радвай се на промяната.*
- ❖ *Изпитвай удоволствие от приключението и се наслаждавай на вкуса на Новото Сиренце.*
- ❖ *Бъди готов да се променяш бързо и се радвай на всяка промяна.*
- ❖ *Някой постоянно ни взема Сиренцето.*

Разсъдливко си давал сметка колко много се е променил, откакто се бил разделил с Колебливко и бил напуснал празния „Склад за Сиренце“. Но същевременно съзнавал, че ако не внимава и се отпусне в уюта на удобството, твърде лесно може да изгуби всичко постигнато. Ето защо всеки ден внимателно обхождал целия „Склад за Ново Сиренце“, за да види в какво състояние е неговото Сиренце. Бил твърдо решен никога повече да не допуска да бъде изненадан от някоя неочаквана промяна.

И въпреки че запасите от Сиренце изглеждали неограничени, Разсъдливко всеки ден излизал в Лабиринта и изследвал нови и непознати коридори, за да е винаги в течение на това, което става наоколо. Разбирал, че е много по-безопасно да е наясно с какви реални възможности разполага, отколкото да се изолира в своето уютно и комфортно гнезденце.

Един ден Разсъдливко чул шумове от някакво движение в Лабиринта. Постепенно те долитали все по-ясно и отчетливо и скоро станало ясно, че някой приближава.

Дали не идвал Колебливко? Дали ей сега нямало да види приятеля си да се появява из зад ъгъла?

Разсъдливко горещо се помолил наистина да е така и зачакал, преизпълнен с надежда - както, впрочем, вече му се било случвало и друг път, - че може би, най-сетне, приятелят му се е решил да

Върви след Сиренцето С радост от промяната!

Дискусията

Малко по-късно същия ден

Когато Майкъл завърши своя разказ и се огледа наоколо, видя, че бившите му съученици му се усмихват. Мнозина от тях му благодариха специално и казаха, че тя е била много поучителна за тях.

Натан предложи:

- Какво ще кажете да се съберем пак малко по-късно и да я обсъдим?

Повечето приеха с радост и приятелите се уговориха да се срещнат и да поговорят на чашка преди вечеря.

Когато същата вечер се събраха в бара на хотела, те започнаха да се подкачат един друг с въпроси дали тръгват да търсят своето „Сиренце“ и с подкани да се срещнат в „Лабиринта“.

По едно време Анджеела подхвърли благодушно:

- Ей, я казвайте поред кой герой от историята е всеки от вас? Остроноско, Бързобежко, Колебливко или Разсъдливко?

Карлос пръв отговори:

- Да си призная, почти целия следобед мислих по този въпрос. Съвсем ясно си спомням, че по едно време, преди да захвана сегашния си бизнес със спортни стоки, имах доста груб сблъсък с промяната. Определено не бях Остроноско - изобщо не надуших ситуацията и не забелязах навреме настъпващите промени. Не бях и Бързобежко - не се впуснах незабавно в действие. Май бях по-скоро Колебливко, искаше ми се да си остана колкото се може по-дълго на познатата и привична територия. Истината е, че изобщо не ми се искаше да се разправам с някаква си там промяна. Дори не исках и да я забележа.

Майкъл, на когото му се струваше, че сякаш вчера се е разделил с Карлос, най-близкия си приятел в училище, попита: - Каква пък чак толкоз голяма промяна те е патила, братче?

Карлос отвърна:

- Най-неочаквана смяна на работата. Майкъл се разсмя:

- Уволнили са те, така ли?

- Е, достатъчно е да кажа, че никак не ми се искаше да тръгвам на лов за Ново Сиренце.

Въобразявах си, че съм едва ли не имунизиран срещу промяната. Така че станалото ме потресе доста силно.

Някои от останалите бивши съученици, които до този момент си бяха мълчали, се почувстваха по-уверено след признанието на Карлос и също заговориха. Пръв се обади Франк, който работеше към военните.

- Колебливко ми напомня един мой приятел. По всичко личеше, че се готвеха да закрият отдела, в който работеше, но той упорито не искаше да види какво става. Колегите му един по един се местеха из другите отдели. Как ли не се опитвахме да му отворим очите за многото възможности за друг тип работа към нашата фирма, която предоставяше поле за изява на подвижни хора с гъвкава мисловна нагласа, но той не смяташе, че изобщо трябва да се променя. А когато най-сетне наистина закриха отдела, той единствен остана изненадан и на никъде. И сега му е ужасно трудно да се нагажда към една промяна, за която е убеден, че поначало не е трябвало да го сполети.

Джесика поде:

- И аз също смятах, че промяната не би трябвало да ме сполетява, но да ви кажа, неведнъж са ми вземали Сиренцето из под носа.

Мнозина от групата се разсмяха, но не и Натан.

- Може би именно в това е въпросът - каза той. - На всички ни се налага да търпим промени. - И след кратка пауза добави: - Ще ми се семейството ми да беше чуло тази история доста по-отдавна. За жалост, ние не пожелахме да видим настъпващите промени в нашия бизнес, а сега вече е твърде късно; налага ни се да затворим доста много от магазините си.

Това изненада мнозина от групата, защото смятаха Натан за късметлия, че има сигурен фамилен бизнес, на който да разчита през годините, до края на живота си.

- Какво се случи? - поинтересува се Джесика.

- Ами това, че нашата верига от малки магазини изведнъж стана старомодна и нефункционална, когато в града нахлуха големите супермаркети и започнаха да предлагат от игла до конец на ниски цени. Просто не можехме да се съревноваваме с тях. Сега си давам сметка, че вместо да постъпим като Остроносско и Бързобежко, ние се държахме като Колебливко. Не мръдвахме от заетата си позиция и не желяехме да се променяме. Правехме се, че не виждаме какво става, докато не затънахме до гуша. А можеше да се възползваме от поуките на Разсъдливко.

Лаура, която имаше процъфтяващ бизнес, бе слушала внимателно, но мълчаливо. Сега обаче се обади:

- Аз също размислях над тази история днес следобед. И се чудех как бих могла да заприличам повече на Разсъдливко: да откривам собствените си грешки; да се надсмивам над глупостта си; да се променям и да се справям по-добре. Много ми е любопитно - поде тя след миг мълчание, - колко от вас се страхуват от промяната? - Никой не отговори и тя предложи: - Защо просто не вдигнете ръка?

- Само една ръка се вдигна. Лаура се позасмя и продължи: - Е, има поне един откровен човек сред нас. Но може би вторият ми въпрос ще ви хареса повече. Колко от вас смятат, че другите хора ги е страх от промяна?

Всички вдигнаха ръка. И после изведнъж избухнаха в смях.

- На какъв извод ни навежда това! – попита Лаура.

- Че ни е шубе, но не ни стиска да си го признаем - отвърна Натан.

Майкъл заговори отново:

- Понякога просто не си даваме сметка, че ни е страх. Поне при мен беше точно така. Когато за пръв път чух историята, най-много ми допадна въпросът „Какво би направил, ако не се страхуваше?“

Джесика добави:

- Е, за мен поуката от тази история е, че промяна винаги има, независимо дали се плаша от нея, дали я искам или не. Спомням си нещо отпреди години, когато нашата фирма продаваше пълни поредици от енциклопедии. Един човек ни съветваше да натоварим всяка от тях на компютърен диск и да продаваме дисковете с отстъпка от цената. Ако го бяхме направили, щяхме да имаме много по-малко производствени разходи, пък и много повече хора щяха да могат да си ги купят. Ама не, ние се заинатихме и не го направихме.

- Защо? - попита Натан.

- Защото бяхме убедени, че гръбнак на целия ни бизнес са многото ни продавачи, които предлагаша стоката ни от врата на врата. Задържахме ги при нас чрез големите комисионни, които печелеха от високите цени на енциклопедиите. От дълго време работехме успешно по тази система и си въобразявахме, че това ще продължи вечно.

- Това е било вашето Сиренце -отбеляза Натан.

- Да. Бяхме се вкопчили в него и искахме на всяка цена да го задържим. Но сега, като се замисля за станалото, разбирам, че всъщност не само някой ни беше „взел Сиренцето“, но и то самото сякаш бе оживяло и беше избягало от нас. С една дума, не пожелахме да се променим. Но един конкурент го направи и продажбите ни рязко спаднаха. Оттогава нещата тръгнаха от лошо по-лошо. Напоследък се чу за нова голяма технологическа промяна, но в нашата фирма пак така се правят, че нищо не забелязват. Не вървим на добре. Нищо чудно скоро да остана без работа.

- Време е за Лабиринта! –провикна се Карлос. Всички се разсмяха, включително и Джесика.

Карлос се обърна към нея и каза:

- Добре е поне, че можеш да се смееш над себе си. Франк се обади:

- Ето, това пък е моята поука от историята. Аз обикновено се вземам прекалено на сериозно.

Направи ми впечатление, че Разсъдливко започна да се променя, когато най-сетне можа да се надсмее над себе си и над това, което прави.

Анджела попита:

- Мислите ли, че Колебливко се е променил и е намерил своето Ново Сиренце?

Илейн отвърна:

- Да, мисля че е успял.

- Аз пък не мисля, че го е направил - възрази Кори. - Някои хора никога не се променят и си плащат за това. Непрекъснато срещам хора като Колебливко в медицинската си практика. Въобразяват си, че Сиренцето им се полага по право. А когато то им бъде отнето по един или друг начин, започват да се изживяват като жертви и великомъченици и да обвиняват другите за станалото.

И боледуват много повече от хората, които махнат с ръка и продължават ведро напред.

- Предполагам, че въпросът е „От какво трябва да се отърсим и към какво трябва да вървим?“ - обади се Натан тихо, сякаш говореше на себе си. За известно време всички потънаха в мълчание.

После той продължи. - Да си призная, виждах какво става в други градове в страната с бизнес вериги като нашата, но все се надявах вълната да ни подмине. Сега обаче си мисля, че е много по-добре сам да започнеш промяната, отколкото да се опитваш да реагираш и да се нагаждаш към промени, върхлетели те отвън. Може би трябва сами да преместваме Сиренцето си.

- Какво имаш предвид? - попита Франк. Натан отговори все така замислено:

- Чудя се какво ли щеше да е положението ни днес, ако бяхме продали земята, върху която са всичките ни стари магазини, и с получените пари бяхме построили един голям модерен мегамаркет, който да си конкурира с най-добрите от другите вериги.

Лаура отбеляза.

- Може би именно това е имал предвид Разсъдливко, когато е написал на стената „Изпитвай удоволствие от приключението“ и „Върви заедно със Сиренцето“.

Франк каза:

- Мисля, че някои неща не би трябвало да се променят. Аз например не бих искал да променя основните си житейски стойности. Но сега осъзнавам, че нещата за мен щяха да са далеч по-добри, ако бях тръгнал „със Сиренцето“ много по-отрано през живота си.

- Е, Майкъл, това е наистина една чудесна малка историйка - обади се Ричард, скептикът на класа. -Но би ли ни казал как именно приложи поуките от нея в работата на твоята фирма?

Останалите от групата все още не го знаеха, но понастоящем самият Ричард беше на кръстопътя на промените. Неотдавна се беше разделил с жена си и сега се опитваше да съчетава кариерата си с отглеждането на двете им деца на пубертетна възраст, останали да живеят при него.

Майкъл отговори:

- Виждате ли, аз смятах, че работата ми е да се оправям само с ежедневните проблеми, докато всъщност е трябвало да гледам в перспектива и да обръщам внимание накъде вървят нещата. Бях затрупан с ежедневни проблеми, двайсет и четири часа в денонощието. Кошмар. Буквално се разкъсвах, а не виждах никакъв изход. Когато обаче чух за първи път „Кой ми взе Сиренцето?!“ и видях как именно се е променил Разсъдливко, разбрах, че в действителност моята работа е да нарисувам картината на „Новото Сиренце“. И то да я направя толкова ярка и реалистична, че аз самият, и колегите ми да пожелаем да се променим и да преуспеем заедно.

- Интересно - отбеляза Анджела. – Защото за мен най-силната част от историята е тази, когато Разсъдливко преодолява страха си и си представя как намира „Новото Сиренце“. И тогава Лабиринтът вече не го плаши толкова много и той дори изпитва удоволствие от приключението си.

Ричард, който до този момент бе слушал обсъждането с все по-мрачно изражение, каза:

- Моята шефка все ми повтаря, че фирмата ни трябвало да се промени. Сега обаче си мисля, че с това тя всъщност ми е казвала, че аз трябва да се променя, но че просто не съм искал да чуя смисъла на думите ѝ. Предполагам, защото не ми е ясно какво е това нейно „Ново Сиренце“, към което се опитва да ни накара да вървим, нито каква ще ми е ползата, ако го направя. - Той се поусмихна и продължи: - Да си призная, харесва ми тази идея да си представям „Новото Сиренце“ и как му се наслаждавам. Това прави нещата много по-ведри, намалява страха и те кара да искаш промяната. - Замълча за миг, после добави: - Хм, може да го използвам и в къщи. Моите хлапета май си мислят, че нищо в живота им не би трябвало да се променя. Непрекъснато се цупят и сърдят за нещо. Предполагам, че се боят от бъдещето, което ги очаква сега, когато са само с мен, без майка си.

Може би не съм им обрисувал достатъчно ярко и реалистично „Новото Сирение“. Може би защото и аз самият все още не си го представям достатъчно ясно.

Настана мълчание. Вероятно и останалите си мислеха за личния си живот.

- Е - поде най-сетне Илейн, - повечето от вас говориха за работата си, но когато слушах историята, аз си мислех за моя личен живот. Струва ми се, че сегашната ми връзка е „Старо Сиренце“ всъщност вече доста мухлясало.

Кори се разсмя одобрително:

- И при мен е същото. Май ще трябва да се освободя от мухлясалата си стара връзка и да продължа напред.

Анджела обаче възрази:

- Но може би в случая „Старото Сиренце“ е не партньорът ни, а собственият ни стар тип поведение. И всъщност това, от което трябва да се освободим, е стария ни начин на държание, защото именно той е причина за влошаване на връзката. И после да започнем да мислим и да се държим по-подходящо и по-добре.

- Ухаа! - възкликна Кори. – Добре казано. Новото Сиренце е нова връзка със същия човек!

Ричард се обади:

- Започва да ми се струва, че в цялата тази история има много повече смисъл, отколкото ми изглеждаше първоначално. Допада ми идеята, че трябва да се откажем от стария си начин на мислене и на поведение, а не от самата връзка. Защото ако продължаваш да се държиш по един и същ начин, ще стигащ все до едни и същи резултати. И вместо да си търся нова работа, може би ще е по-добре да помогна на фирмата да се промени. Сигурно сега вече щях да имам по-добър пост, ако го бях направил. Но никога не е късно.

Беки, която живееше в друг град, но бе дошла специално за сбирката им, каза:

- Докато слушах историята и вашите коментари, вътрешно започнах да се смея над себеси.

Толкова дълго време съм била Колебливко, само се тюхкам, окайвам и се страхувам от промяната. Но не ми беше хрумвало, че и другите хора го правят. Боя се, че съм предала този мой начин на мислене и на децата си, дори без да го съзнавам. Но като се замислих сега, разбирам, че в действителност промяната може да ни отведе само към нещо ново и по-добро, въпреки че в началото, когато все още не знаеш къде ще се озовеш, си е доста страшничко. Спомням си времето, когато синът ни постъпи в гимназията. Работата на съпруга ми изискваше да се преместим от Илинойс във Върмънт и синът ни беше много разстроен и ядосан, че се налага да се раздели с приятелите си. На всичкото отгоре в Илинойс той беше звездата на плувния им отбор, а в гимназията във Върмънт не практикуваха този спорт. Така че той беше направо бесен, задето го принуждаваме да се премести в друг град и щат. После обаче се влюби в планините на Върмънт, започна да тренира ски, стана звезда в тамошния отбор по ски, а сега живее щастливо в

Колорадо. Но ако навремето бяхме прочели заедно тази „сиренарска“ история, тя щеше да спести на семейството ни много стрес и караници.

- Като се прибера, ще разкажа на семейството си тази история. Ще попитам децата си кой от героите ѝ смятат, че съм аз Остроноско, Бързобежко, Колебливко или Разсъдливко, - а също и като кого виждат самите себе си. После можем да обсъдим какво е нашето семейно „Старо Сиренце“ и какво би трябвало да бъде „Новото ни Сиренце“.

- Добра идея - съгласи се Ричард.

Франк се обади:

- Аз пък ще се постарая да заприличам повече на Разсъдливко, да започна да вървя със Сиренцето и да се радвам на приключението! И ще разкажа историята на всичките си приятели, които се тревожат от напускането на военната професия и от това какво ще им донесе промяната.

Сигурно ще се разгорят интересни дискусии.

Майкъл каза:

- Точно по този начин променихме и нашия бизнес. Проведохме редица обсъждания на значението и смисъла на историята за всеки от нас, после обсъдихме как бихме могли да я приложим в конкретната ситуация, в която се намирахме. На всичкото отгоре беше и много забавно, защото в един момент започнахме да си говорим сякаш закодирано, като използвахме думички и изрази от историята. Постигнахме и някои много ефективни промени, особено след като историята се разпространи по-надолу във фирмената структура.

- Как така? - попита Натан.

- Ами мисля, че във всяка организация е така. Колкото по-надолу в йерархията се слиза, толкова хората смятат, че имат по-малко власт. И толкова повече се страхуват какво би могла да им донесе наложената отгоре промяна. Затова и е съвсем естествено да не я желаят и да ѝ се съпротивляват.

- Тоест, наложената принудително промяна поражда съпротива - заключи Натан.

- Но съжалявам, че не бях чул по-рано „сиренарската“ история.

- Защо? - попита Карлос.

- Защото когато най-сетне схванахме как трябва да подхождаме към промените, бизнесът ни вече беше западнал толкова, че ни се наложи да се разделим с доста от служителите си, а сред тях бяха и някои много добри мои приятели. На всички ни беше много тежко. Но буквално всеки - и от напускащите, и от оставащите - казваше, че „сиренарската“ история му е помогнала да види нещата в нова светлина и да се справи по-успешно с промяната. Хората, които трябваше да си потърсят нова работа, споделяха, че

отначало им било трудно, но после си спомняли историята и това им помагало.

Анджела попита:

- А какво от нея им е помагало най-много?

Майкъл отговори:

- Казваха, че най-важното било, че им е помогнала да преодолеят страха си от промяната. А после и да осъзнаят, че винаги има Ново Сиренце, което само чака да бъде намерено! Споделяха, че представата за това Ново Сиренце им е помагала да се чувстват по-ведро и по-уверено, в резултат на което се представяли по-добре на интервютата за работа. А много от тях си намериха дори по-добра работа, отколкото при нас.

Лаура попита:

- А как е помогнала на тези, които останаха във вашата фирма?

- Е - отвърна Майкълс усмивка, - вместо да мърморят и да се оплакват от промените, хората сега казват „Пак ни взеха Сиренцето. Давайте да си потърсим Ново Сиренце.“ Това ни спестява много време и намалява стреса. Хората, които преди недоволстваха и се съпротивляваха, сега вече виждат каква ще е тяхната полза от промяната. И дори сами започнаха да предлагат някои промени.

Кори попита:

- Как смяташ, защо става така?

- Мисля, че до голяма степен отношението към промяната е свързано с чувството за принадлежност към групата. Помислете си какво става в повечето фирми и организации, когато някоя промяна бъде наложена отгоре, от ръководството? Какво казват служителите - че идеята е добра или лоша?

- Лоша, естествено - отвърна Франк.

- Точно така - съгласи се Майкъл. - Но защо?

Карлос каза:

- Защото хората искат нещата да си останат такива, каквито са и се страхуват, че промяната ще им се отрази зле. И когато някой умник от техните среди оповести, че идеята е лоша, обикновено всички го подемат хорово.

- Да - поде Майкъл, - в действителност те може и да не са на това мнение, но се съгласяват, за да не излезе, че са по-глупави от умника. Такава групова реакция се наблюдава навсякъде.

Беки добави:

- Същото става и в семейството, между родителите и децата. - А после попита: - А защо се промениха нещата във вашата фирма, след като хората научиха „сиренарската история“?

Майкъл отвърна с усмивка:

- Защото никой не искаше да прилича на Колебливко.

Всички се разсмяха, а Натан отбеляза:

- Страхотно! И в моята фамилия никой няма да иска да прилича на Колебливко. Нищо чудно и да се променят. Защо не ни разказа тази история на последната ни сбирка? Наистина много щеше да ни помогне, ако я знаехме по-отдавна.

Майкъл добави:

- Когато видяхме какъв страхотен ефект оказа тази история върху работата на нашата фирма, намерихме начин да я разкажем на други хора и фирми, с които искахме да работим - защото бяхме наясно, че и техните организации сигурно също срещат затруднения с промяната. Подхвърлихме им, че бихме могли да бъдем тяхното „Ново Сиренце“, тоест техни бъдещи по-добри партньори, с които да преуспееят. Това доведе до установяване на много нови бизнес връзки.

Джесика изведнъж си спомни, че рано на другата сутрин я чакат важни срещи, погледна часовника си и каза:

- Е, време ми е да се изнасям от този опоскан „Склад за Сиренце“ и да хукам да си търся „Ново Сиренце“.

Всички се разсмяха и започнаха да се сбогуват. На тръгване благодаряха на Майкъл.

Той каза:

- Много се радвам, че тази история ви се струва полезна и се надявам, че скоро ще ви се отдаде възможност да я споделите и с други хора.

Край

За автора

Д-р Спенсър Джонсън е международно известен автор на бестселъри. Книгите му са помогнали на милиони хора по света да открият редица простички истини, които да им помогнат да живеят по-здравословно, с по-малко стрес и много повече успех.

Негова е идеята за „Едноминутен мениджър“ - книга, която написва в съавторство с легендарния консултант по мениджмънт Кенет Бланчард и която бързо се превърна в най-популярния управленчески метод в целия свят.

Завършил е психология в Южнокалифорнийския университет, получава магистърска степен от кралския хирургически колеж, специализира в Харвард Медикъл Скуул и клиниката по сърдечна хирургия „Майо“.

Д-р Джонсън е работил като медицински директор на връзките с обществеността към „Медроник“, изобретателите на пейсмейкърите; лекар-изследовател в Института за междудисциплинарни проучвания, генератор на

редица нови открития в областта на медицината; консултант към Центъра за изследване на личността и към Медицинското училище към калифорнийския университет.

Книгите му са често и широко отразявани в медиите. Преведени са на двайсет и шест езика и са публикувани в над единайсет милиона тираж.